

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

24. DUBNA 2005

Z obsahu:

Svědectví lékaře

Renato Buzzonetti,
papežův osobní lékař,
vydává svědectví
o posledních hodinách
papežova života
- strana 2 -

V náručí Matky

Jan Pavel II. - Totus Tuus
- strana 4 -

Homilie Mons. Jana Graubnera při Rekviem za Jana Pavla II.

v olomoucké katedrále
5. dubna 2005
- strana 5 -

Přece jen existuje, onen kníže tohoto světa

- strana 6 -

Hitlerovo náboženství

Esoterická náhražka
náboženství
- strana 8 -

Nebezpečný precedens

Gian Luigi Gigli
- strana 9 -

Islám - náboženství bez milosti

- strana 11 -

Já jsem (17)

Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy
- strana 13 -

Výzvy fatimského poselství (6)

Četba na pokračování
- strana 14 -

EDITORIAL

Sdělovací prostředky si čtvrt století osobovaly právo vystupovat v roli soudce a kritika nejvyšší hlavy církve. Chytaly se každé příležitosti, aby zdůraznily, že je neúnosně konzervativní, a vytvářely atmosféru, která by pokud možno urychlila jeho odchod. Ale ve chvíli, kdy se jeho odchodu konečně dočkaly, ihned instinktivně vyčítaly, že by se veřejnému mínění nijak nezavděčily, kdyby si třeba jen v náznaku vydechly: No konečně. Dějiny zatím nezaznamenaly žádnou osobnost, kterou by tak manifestačně oplakávaly miliardy lidí na celém světě. Neznají totiž nikoho, kdo by se setkal s tak velkým počtem lidí. Tak, jak se neskrytě před tváří světa ztrácely fyzické schopnosti a tělesná síla Jana Pavla II., proti všem zákonům současné mentality jeho popularita nečekaně rostla. I ti, kteří mají daleko k jeho světovému názoru, pocítili, že tento ochrnutý stařec na Petrově stolci vrátil světu překvapivě velkou a dlouho marně hledanou naději: Nebojte se, život je něco mnohem víc než zdraví, síla a tělesná krása. Život je láska! Nebojte se utrpení a bolesti: jsou semenem života.

Polský papež obdivuhodným závěrem svého života postavil do nového světla a zpečetil všechno to, co celý svůj pontifikát vhod i nevhod hlásal, a získal si netušené sympatie i u těch, kteří ještě ani nechápou, v čem je klíč jeho celosvětového úspěchu. Zažili však ke svému překvapení, že hlásatel nezkráceného křesťanství může být navzdory všem dosavadním předsudkům nejen sympatický, ale přímo fascinující člověk. Dříve než vyhlásil svůj požadavek, sám dokonale „zajel na hlubinu“. Jeho odchod se tak nestal satisfakcí, ale porážkou všech jeho odpůrců, protože se proměnil na celosvětový plebiscit ve prospěch nepopulárních a kritizovaných

ideálů, které odvážně a nekompromisně hlásal.

Čím více přemýšlíme o svém zesnulém pastýři, tím jasněji si uvědomujeme, že nám po sobě zanechal nikoliv smutek, ale radost. Radost z obnoveného uvědomění, co to znamená, být naplno katolickým křesťanem. V době globálního ústupu křesťanských hodnot z veřejného i soukromého života nám vrací hrdost z vědomí, že to nejsou překonané hodnoty minulosti, ale jediné skutečné hodnoty budoucnosti. Největším charismatem tohoto muže byl totiž život v Bohu. Síla, kterou tak výrazně zapůsobil na svět, není síla strhující výmluvnosti, ale síla zprostředkované milosti vydobyté modlitbou a obětí. V jeho osobě se spojily dva typy světců: neúnavný hlasatel evangelia a současně mystik, ukřižovaný spolu s Kristem. Přitom jeho duchovní život od dětství čerpal svou sílu také z nefalšovaných zdrojů lidové zbožnosti, které tak plnou měrou rehabilitoval.

U nikoho jiného než skutečného světce se nemůže proměnit smutek z jeho odchodu ve spontánní nadšení. Jan Pavel sklídl za svůj život potlesk a aklamace na otevřené scéně, ovace podobné těm, jaké připravují davy příznivců svému mužstvu v nadšení nad jeho vítězstvím. Posmrtný triumf tohoto vyvoleného syna Panny Marie nemůžeme pochopit jinak než jako evidentní nástup a součást toužebně očekávaného vítězství jejího Neposkvrněného Srdce. Navzdory všem dosavadním před-

sudkům nejen sympatický, ale přímo fascinující člověk. Dříve než vyhlásil svůj požadavek, sám dokonale „zajel na hlubinu“.

Jeho odchod se tak nestal satisfakcí, ale porážkou všech jeho odpůrců, protože se proměnil na celosvětový plebiscit ve prospěch nepopulárních a kritizovaných

Pokračování na str. 12

Svědectví lékaře

Renato Buzzonetti, papežův osobní lékař, podal v úterý svědectví o posledních hodinách papežova života:

„Papež prožíval zkušenost umírání s důstojností, odevzdáním a v mlčení, aniž by něco skrýval. Dal mi nádherný příklad, jak se Karol Wojtyła, člověk a papež, svěřil do Boží náruče a papež, svěřil do Boží náruče a papež, svěřil do Boží náruče v okamžiku umírání. (...) Papež měl neotřesitelnou víru, proti kte-

Prohlásil, že dělal se svými kolegy vše, co bylo možné, aby ošetřili velikou, jedinečnou a mimořádnou osobnost Svatého otce. „Pro mě a kolegy to byla bezprecedentní lidská škola, za kterou nemohu být božské Prozřetelosti nikdy dostatečně vděčný.

ré nezmohly nic ani ty nehlubší bolesti. Jaká to byla škola života! Jaký to byl papež! Pro mě bylo privilegiem a darem, že jsem mu mohl posloužit až do konce. Bude mi scházet, jako bude scházet milionům a milionům lidí na celém světě.“ Buzzonetti ošetřoval papeže celých 26 let a byl již lékařem Pavla VI. a Jana Pavla I.

Papež umíral pozvolna v hrozných mukách, která snášel s velkou lidskou důstojností. V některých okamžicích se mi jevil na svém lůžku utrpení jako Kristus na kříži. Snášel všechno v klidu, řekl bych s otcovskou vlídností. Byl vděčný všem, které viděl kolem svého lůžka.“

Podle La Republica

SMUTEK V POLSKU

Na počest papeže, největšího syna Polska, zněla děla, sirény, zvonily zvony. Na mnoha místech se shromáždili lidé u obřích obrazovek. Na krakovských Bloniach jich bylo půl milionu. Ve Varšavě na náměstí Vítězství byly zesnulému papeži vzdány vojenské pocty. V sobotu 9. 4. ve 21.37 se rozsvítily v celé zemi miliony světél.

LIBANONSKÉ ZVONY

V Bejrútu při slavnosti pohřbu zvonily zvony. Četné televizní společnosti přenášely pohřeb, a to i islámská Hezbol-

lah. Pohřbu se osobně účastnil prezident Emillie Lahoud spolu s kardinálem Nasrallahem Sfeirem.

STÁTNÍ SMUTEK NA UKRAJINĚ

Prezident Ukrajiny Viktor Juščenko, který se osobně účastnil pohřbu Jana Pavla II., nařídil na Ukrajině v pátek státní smutek za zemřelého papeže. Ve zdůvodnění se praví, že to byl významný obhájce lidských práv, svobody a demokracie.

4000 NOVINÁŘŮ

Ve Vatikánu bylo při pohřbu akreditováno 4000 novinářů. Své reportéry vyslaly i arabské televizní společnosti Al Jazera a Al Arabiya. Reakce byly směs pozitivní.

Kath-net

Kámen vyvolený a vzácný

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Abyste i vy byli, kde jsem já

Pro tuto neděli ti Duch Svatý připravil hostinu slova, která má posílit tvou víru a důvěru a ukázat, k jak velké důstojnosti jsi povolán. Udělej si tedy čas, abys mohl v usebranosti čerpat z jeho pokladů. Zve tě dnes do Večeřadla, kde se Pán před svým utrpením loučí se svými přáteli. Toto loučení se však nepodobá lidským loučením. Při tomto loučení není řeč o rozchodu a odloučení, ale o nejvznešenějším a nejtěsnějším spojení.

Ježíš sice odchází, ale jeho odchod má nečekaný a překvapující cíl. Nelekej se, jestliže si to nedokážeš ani představit, a spolehni se prozatím na pevnou víru v jeho slovo. *Věř ve mne!* říká ti. Jeho slovo neděsí. Kdykoliv se tvoje srdce *chvěje úzkostí*, neopíráš se o něho, ale spoléháš na sebe. Jestliže Pán nyní odchází, je to jen proto, že myslí na tebe a všechno koná jedině v tvém zájmu. Odchází, aby tě mohl *vzít k sobě, abys byl tam, kde je On*. Tak jako pro něho i pro tebe je tedy tento pozemský pobyt jen dočasnou epizodou. I kdyby tě tu potkalo cokoliv, můžeš si být jist, že tě čeká jinde než zde jiné a lepší, trvalé a bezpečné místo, které ti Ježíš připravuje.

Nevíš, kde to je? Připoj se tedy k Tomášovi, který má tu odvahu, přiznat se otevřeně i za tebe, že neví, kde to je a kudy se tam jde.

„*Je to v domě mého Otce,*“ odpovídá Ježíš, „a **CESTA**, která tam vede, jsem *Já sám. Nikdo nepřichází k Otci jinak než skrze mne.*“ Jeho odchod má tedy dvojitý význam: kromě toho, že ti jde uchystat místo, ukazuje ti také jedinou a bezpečnou cestu, která vede k Otci. Od chvíle, kdy měla jeho lidská existence svůj počátek v panenském lůně jeho Matky, aby se narodil jako jeden z lidí, podřídil se v poslušnosti svým rodičům a představeným, žil, pracoval v potu tváře a strádal jako chudý řemeslník v opovrhované vesnici, chodil od místa k místu a dobře činil až do ono dne, kdy se vydal do rukou hříšníků, aby byl ukřižován; po celou tu dobu ti způsobem svého pozemského života ukazuje tu pravou a bezpečnou cestu k Otci.

Na tuto cestu se můžeš spolehnout, protože Ježíš je také **PRAVDA**. Přišel ti zjevit všechno potřebné, abys mohl pochopit, kam

máš jít, kdo je vlastně ten *Otec*, který tě zve k sobě a v *jehož domě je mnoho příbytků*. Sám na sobě ti přibližuje Otcovu nekonečnou a nepostižitelnou velebnost, dokonalost a slávu tak, aby to bylo i v lidských dimenzích náležitě přesvědčivé: *Kdo vidí mne, vidí Otce*. Tvůj Pán, který se tak přizpůsobil člověku, je tedy něco mnohem víc než jiní lidé. Čím se tak odlišuje od ostatních lidských synů? Je to jeho **dobrotivá láska** ke každému člověku, která ho nutí, aby nešetřil námahy a kroků a hledal uprostřed lidské bídy, *co bylo ztraceno a co zahynulo*, a vracel lidem zdraví, radost a naději; jeho **milosrdná láska**, s jakou se ujímá hříšníků, aby je zbavil vin a satanské posedlosti; jeho **všeočtující láska**, s jakou šel vstříc potupě a mukám a *zemřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci*.⁽¹⁾ Máš příbytek u Otce, který miluje do krajnosti, takže *vlastního Syna neušetřil, ale za nás za všechny ho vydal*.⁽²⁾

Tvá cesta do otcovského domu je tedy cestou návratu k původnímu počátku, k podobě, v jaké vyšel první z lidí z dílny Stvořitele: abys byl znovu *obrazem samého Boha, aby ses mu podobal*. Všechno to, v čem se můžeš podobat, ti zjevuje Otec na příkladu svého Syna. Jde tu však o více než nějakou nápodobu. Jde přímo o totožnost v samé podstatě bytí, o totožnost *života*. Tvůj Pán je nejen na cestě **před tebou**, On chce být **v tobě** jako tvé všechno, protože je tvůj **ŽIVOT**. Je to Život, který už vítězně překročil hranice smrti, a *který už neumírá*.⁽³⁾ Svou smrtí proměnil smrt na bránu do života, který už nemá hranic. Nemusíš se už *chvěť úzkostí* ani tváří v tvář smrti, která je pouze jedním krokem na cestě, kterou Pán šel před tebou k Otci a která tě vede *na připravené místo*.

Jeho láska dosáhla toho, že ti předává svůj život, který v tobě svým vlastním Tělem sytí a obnovuje, aby v tobě mohla kolovat jeho Krev. Vyvedl tě z tvé individuální osamocenenosti a učinil tě částí sebe sama, údem svého Těla, *živým kamenem velkého duchovního chrámu*. Dává a nabízí ti tak možnost spolupodílu a spoluúčasti i na tom, co je hlavním cílem jeho života a největší příčinou jeho slávy u Otce: na své *oběti Bohu přijemné*. Jestliže uvěříš a přijmeš bez výhrad tuto cestu, tuto pravdu a tento Pánův život, *jistě nebudeš zahanben*. Žije-li v tobě nezištnost sama, jak bys mohl zůstat uzavřen ve svém sobectví? Znáš vznešenější poslání než být živým svědkem Otcovy a Synovy lásky, takže ti, kdo vidí tebe, vidí Otce?

Zdá se ti, že něco takového překračuje lidské síly? Pán ti vyžádal od Otce stejné

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 6,1-7

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct (apostolů) proto svolalo veškeré množství učedníků a řekli: „Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, prosluly z Antiochie. Postavili je před apoštoly a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.

2. čtení – 1 Petr 2,4-9

Milovaní! Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem, které z podnětu Ducha přináší oběti Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. V Písmě o tom stojí: „Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán.“ Vám tedy, protože věříte, přináší čest, ale těm, kdo nevěří, je to „kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopýtá.“ Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určeni. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

Pokračování na str. 7

ho Ducha, jaký vedl každý jeho krok. S jeho životem v sobě budeš schopen *dělat skutky, které činí Ježíš*, dokonce *ještě větší skutky*. Tvoje víra, láska a sebeodevzdání tě uvedou do stavu, kdy už *nebudeš mluvit a nebudeš jednat sám do sebe*, ale tvé skutky bude *činit sám Otec*. Jeho největším skutkem je, že *dal svého Syna*, a největším skutkem Syna je, že *dává svůj život za mnohé*.

Připoj se tedy k Pánu, živému kameni, abys i ty byl živý kámen, svatě kněžstvo, abys z popudu Ducha přinášel oběti Bohu příjemné.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Řím 8,32; ⁽²⁾ Jan 3,16; ⁽³⁾ Řím 6,8

V náručí Matky

Jan Pavel II. – Totus Tuus

Již od prvních roků pontifikátu až do posledních dnů své nemoci a smrti, v životě i v učitelském úřadě Jana Pavla II. bylo u něho vidět zcela jasně vedle aspektu christologického silnou charakteristiku mariánskou. Takový byl vždy život Svatého otce od nejčasnějších let jeho života.

Narodil se před osmdesáti pěti lety 18. května 1920 v měsíci Panny Marie. Od dětství obracel svůj pohled k Panně Marii Ustavičné pomoci, která je uctívána v jeho rodné obci Wadowice. Před tímto obrazem se modlíval během své školní docházky. Se svými rodiči navštěvoval jako poutník mariánskou svatyni v Kalvárii Zebrzydowské. V devíti letech oplakával spolu s otcem svou matku Emilii a za čtyři roky nato odchod svého bratra, lékaře, který se nakazil od svého pacienta a zemřel v mladém věku.

V básnické tvorbě svého mládí vydává svědectví o tom, že po ztrátě vlastní matky se srdce devítiletého chlapce ještě více přimklo k Panně Marii, tak uctívané ve Wadowicích, Zebrzydowicích i na Jasné hoře v Čenstochové.

Je zachován dokument o pouťi univerzitních studentů, kteří se 23. května 1943 vydali tajně pěšky na pouť ke Královně Polska, vedeni pevnou vírou v konečné historické vítězství spravedlnosti a plní naděje na blízký konec utrpení polského národa. Obnovili na Jasné hoře slib, který zde tito mladí lidé učinili v roce 1936. Mezi podpisy čteme také jméno Karol Wojtyla, Krakov, student polské literatury a jazyka na Jagelonské univerzitě. Karol byl v Čenstochové také v květnu 1942.

Krásnou dlouhou básní oslavil Karol Wojtyla Pannu Marii také u příležitosti vyhlášení dogmatu o jejím nanebevzetí v roce 1950.

K nejoblíbenějším knihám Jana Pavla II. pro modlitbu a meditaci patří již od univerzitních studií Pojednání o pravé úctě k Panně Marii od sv. Ludvíka Grigniona z Montfortu. Jako kaplan ve farnosti Negovice předčítal a vysvětloval tuto knížku věřícím během májových pobožností a později jako univerzitní spirituál seznamoval s jejím obsahem krakovské studenty. Dvě slova z této knížky *Totus Tuus* – Jsem celý Tvůj, která jsou výrazem úplného sebeodevzdání Ježíši rukama Panny Marie, jsou syntézou spirituality Karola Wojtyly a staly se motem jeho biskupské služby. Učinil z nich své pastorační heslo i svůj emblém, ve kterém se nachází písmeno „M“ pod ramenem kříže.

V jeho biskupské službě byla mariánská charakteristika velice jasná, krásná a hluboká, spojená vnitřně se spiritualitou christologickou. 8. března 1964, v den svého vstupu do wawelské katedrály, řekl: „Chci být spojen s ním (Kristem) v kněžství a v pastýřské službě prostřednictvím jeho Matky. Ona je velice skrytá v ce-

lém díle vykoupění a my to postupně odkrýváme, v určitém smyslu to dáváme do popředí, protože ona je zvláštní branou, zvláštním vstupem do Kristova díla. Chci tedy vstoupit skrze ni. Již dávno jsem přesvědčen, že je obtížné proniknout do tohoto díla jinak než skrze ni. Chci tedy vstoupit skrze ni a skrze ni chci přivést také vás k dílu, které musíme společně vykonat a které má nás všechny utvářet.“

Zůstal absolutně věrný tomuto programu. Potvrdil ho s ještě větší pevností 8. května 1966 během oslav polského milénia v Krakově na Skalce za přítomnosti kardinála Wyszyńskiego a polských biskupů. S vyznáním víry vyjádřil arcibiskup Karol Wojtyla spolu se státníci davem věřících svou úctu a své spojení s Ježíšovou Matkou Marií: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého, ty jsi Kristus, Syn Marie.“

Metropolita dále řekl: „Jak velice jsem Její, jak velice Jí patřím! Pokaždé, když myslím na církve v Krakově, na její velké aktuální bohatství, na všechny tyto farnosti, na všechny řeholní řády, na řeholní kongregace mužské a ženské, na tři velké diecézní semináře, na deset řeholních seminářů, jak by Ona neměla být patronkou mojí a naší, aby všechno to bylo v Jejích rukou a pod Jejím srdcem.“

Maria ho měla celého ve svém vlastnictví. Toto pouto s Marií patřilo k jeho přirozenosti a bylo velmi intenzivní. Dával najevo své city k Marii v kázáních, když o ní často mluvil při příležitosti mariánských svátků, při korunovačních obrazech, o poutních slavnostech a při poutích. Měl ve zvyku zdůrazňovat, že Maria, když ukazuje světu Boha-Člověka, pomáhá každému, aby se obrátil ke Kristu. Je to jako mariánské charisma.

Po svém zvolení na apoštolský stolec si kardinál Wojtyla zachoval svůj znak se slovy *Totus Tuus*. V prvním poselství *Urbi et Orbi* 17. října 1978 ze Sixtinské kaple na závěr konkláve vyznal: „V tuto hodinu, pro nás strašnou a těžkou, nemůžeme udělat nic víc, než obrátit se synovskou úctou své mysli na Pannu Marii, která vždy žije a působí jako

Matka ve službě Krista a Církve, a opakovat sladká slova »Totus Tuus«, která jsme před dvaceti lety vepsali do svého srdce a do svého štítu ve chvíli naší biskupské ordinace.“

Slova „Totus Tuus“ pronesl Svatý otec mnohokrát. Po atentátu na svůj život je dal napsat do mozaiky, která představuje Marii Matku Církve a je umístěna na apoštolském paláci. Naposledy je opakoval na poliklinice Gemelli 24. února t. r. Po tracheotomické operaci napsal na lístek „Totus Tuus“ a svěřil ještě jednou celý svůj život Matce Boží. Mlčenlivá katecheze nemocničního pobytu dojala celý svět.

Od počátku volby na Petrův stolec Svatý otec učil obětovat všechno Marii: *Totus Tuus*. Ve své encyklice *Redemptoris Mater* papež vysvětluje význam úkonu zasvěcení a rozvíjí nauku Církve o mateřství Panny Marie. Připomíná scénu na Kalvárii, kdy Kristus, dříve než odevzdal svou duši Bohu, svěřil svou Matku Janovi a současně jí svěřil svého učedníka. „Zasvěcení je odpověď na lásku jedné osoby a zvláště na lásku matky“ (45).

Zasvěcení má vést k prohloubení křesťanského života s Marií jako vzorem. Když uvažujeme o její úloze v dějinách spásy, ona byla pozdvížena na vrchol dokonalosti ve slávě, ale zůstala stále s námi jako naše sestra. Je proto pro všechny zdrojem naděje, že to, co se naplnilo na ní, může se naplnit na každém, kdo věří, když dá Božímu slovu, aby proniklo a přetvořilo jeho život podle obrazu Ježíše Krista. To se naplnilo dokonale v životě Jana Pavla II.

Odešel z této země na věčnost v den Panny Marie, v první sobotu v měsíci. Vedle jeho lůžka v dohledu jeho zraku byl obraz Černé Madony a mezi modlitbami, které recitoval během posledních hodin svého pozemského života, zaznívala také slova Magnificat a *Salve Regina*.

L'Osservatore Romano
5. dubna 2005

Homilie Mons. Jana Graubnera při Rekviem za Jana Pavla II. v olomoucké katedrále 5. dubna 2005

V této chvíli máme v srdci lidský smutek a bolest z odchodu člověka nám všem známého a blízkého, milovaného duchovního otce a vůdce, ale přicházíme především poděkovat Bohu za veliký dar, který nám v papeži Janu Pavlovi dal.

Právě před deseti lety jsme měli možnost se s ním setkat tady v našem městě při slavné bohoslužbě na olomouckém letišti, kde prohlásil za svaté blahoslavenou Zdislavu z Lemberka a blahoslaveného Jana Sarkandra. K jeho ostatkům, které odpočívají tady v katedrále na oltáři, se přišel Svatý otec pomodlit. Nezapomenutelné je pro nás jeho setkání s mládeží na Svatém Kopečku, které on sám označil za jedno z nejhezčích a nejoriginálnějších setkání a pak o něm mnohokrát na různých místech mluvil. Mladí ho dovedli pořádně rozesmát, ale také mu dobře naslouchat. Snad vzpomínáte na jeho mistrovský dialog se zástupy mladých. Uprostřed kázání vyzval ke společnému zpěvu, ale ukázalo se, že naši mladí tu píseň neznají. Nenechal se vyvést z míry a přijal výzvu mladých, aby zpíval sám, zazpíval a kantorsky dodal: napříště se to naučte. Naučili jsme se a zazpívali mu to při další návštěvě v Hradci Králové.

Jan Pavel II. je bezesporu jedním z největších papežů v dějinách. Člověk hluboce zakotvený v Bohu a zároveň plně žijící pro člověka, věrný tradici a zároveň odvážně otevřený pro potřeby doby, pro dialog s lidmi jiných církví a náboženství, ten, který svým vlivem stál vždy na straně lidských práv, svobody a míru, ten, který osobně přispěl k pádu komunistické totality, hájil kulturu života a budoval civilizaci lásky. Dovedl ukázat správný směr, strhnout mladé a zaujmout i vzdálené. V závěru svého života význam-

ně ukázal na hodnotu života i ve stáří a nemoci.

Přiznám se vám, že když jsem před pár týdny slyšel o nutné papežově operaci pro umožnění dýchání, byl jsem tehdy právě v Římě, napadlo mě: Pane Bože, proč jej tak trápíš? Copak toho dobrého neudělal dost, ještě dost netrपěl? A pak jsem si vzpomněl na papežovo heslo: *Celý tvůj*. Ano, velkoryse se dal celý. Nabídl Bohu, aby si vzal všecko. Tak čemu se já divím? Velkorysosti jeho daru pak odpovídají i životní plody. Bůh se přece velkorysosti člověka nedá zahanbit.

Když myslím na papeže, napadá mě známý výrok fyzika: *Dejte mi pevný bod a já pohnu vesmírem*. Papež byl duchovní člověk, který měl jistotu víry, pev-

ný bod, s nímž vždycky počítal: jednou se setkám s Bohem tváří v tvář. Bude to setkání s Láskou, ale setkání pravdivé. Ne-setkám se s ním jen já, ale každý. A já jsem byl poslán lidem pomoci objevit a přijmout Lásku. Proto mu na ničem tak nezáleželo jako na lásce k člově-

ku. Člověk, celý člověk a každý člověk, byl vrcholem jeho snažení a služby v tom smyslu, jako sám Bůh se dal do služby člověka a pro jeho spásu se sám stal

člověkem, nechal se ukřižovat a vstal z mrtvých.

Dlouho bychom vypočítávali jeho pastýřské, vědecké i diplomatické úspěchy. Na druhé straně vidíme, že byl i obávaný a odmítaný. Jedni na něj spáchali atentát, jiní jej pomlouvali. Nedal se však zastavit podobně jako svatý Pavel, který po všech útrapách znovu opakuje: *Kristova láska nás pudí, žene. A kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy?* Nikdo nám nemůže zabránit, abychom milovali. Proto cílevědomě budoval civilizaci lásky, jak můžeme taky nazývat Boží království. To viděl jako základní podmínku šťastné budoucnosti lidstva.

Láska ukradená jen pro sebe – sebeláska, nehledá druhého a jeho štěstí, není ochotná k oběti a věrnosti, když je to těžké. V takové společnosti pak nejsou děti a rozpadají se rodiny, chtějí se zabíjet stáří a nemocní, aby nebyli na obtíž, ale ztrácejí se i naděje a radost. Kde chybí láska, není místo pro Boha. Proto oslovil Jan Pavel II. svět hned v první řeči svého pontifikátu výzvou: *Nebojte se, otevřete se Kristu!*

Nyní je na nás, abychom jeho odkaz nesli dál. Kež nám Bůh pomáhá a jemu kež dopřeje plnou radost ve slávě Boha, kterého na zemi poznával vírou a k němuž vedl mnohé. Kež se s ním jednou setkáme v přítomnosti Boha – Lásky, který bude důvodem naší věčné radosti. Ale pamatujme, že k šťastnému setkání s absolutní Láskou je třeba, aby Láska zvítězila i v našem srdci a naučila nás sloužit všem, kterým jsme posláni pomoci objevit a přijmout Lásku – Boha do svého života. Papež Jan Pavel II. nám dal skvělý příklad a zanechal veliký odkaz spojený s úkolem bránit život a sloužit mu, proměnit svět láskou, a tak mu vrátit pokoj, radost a naději. ■

RYCHLÉ SVATOŘEČENÍ?

O svatořečení zesnulého papeže, které věřící manifestačně požadovali, rozhodne jeho nástupce. Jsou zprávy o zázračných uzdraveních, která se udála již za papežova života. Zatím však byly brány v úvahu pouze zázraky, které se na přímluvu kandidáta blahorečení udály po jeho smrti. Oficiálně by mohl být Jan Pavel II. prohlášen za blahoslaveného nejdříve pět let po smrti, tedy 2. dubna 2010.

REKVIEM PRO PAPEŽE

Polský skladatel Kryštof Penderecki chce Janu Pavlu II. věnovat polské Rekviem, které ještě není zcela dokončeno. Tragické okamžiky ho přivedly k rozhodnutí dokončit nehotovou skladbu.

ČÍNSKÁ MÉDIA POHŘEB IGNORUJÍ

Čínská média nepřinesla o pohřbu papeže žádnou zprávu. Současně kritizovala vláda Vatikán a Itálii, že pozvaly na pohřeb taiwanského prezidenta. Peking na pohřeb nevyslal nikoho. Věřící se nicméně účastnili zádušních mší za zesnulého papeže.

WOJTYLOVI PŘÍBUZNÍ

Vzhledem k svému věku a kvůli nemocem se nemohli účastnit pohřbu v Římě papežovi příbuzní. „Bylo to velmi smutné, dívat se na tento pohřeb, ale současně krásné,“ řekl jeho bratranec Bronislav. Naposled se setkal v papežem v roce 2002 ve Wadowicích. Ani jeho dvě sestry nemohly do Říma přijet.

TROJČATA PODLE PAPEŽE

Trojčata, která se právě narodila jedné polské matce, dostala při křtu jména podle zesnulého papeže: Jan, Pavel a Karel.

Podle Radio Vaticana

Přece jen existuje, onen kníže tohoto světa

Rozloučení s ďáblem je nebezpečná iluze. „Jen žádný strach z ďábla“ je ve skutečnosti ďábelská hloupost.

Kdo dnes mluví o Luciferovi nebo dokonce o ďáblu, stává se směšný. Přitom víra v jeho existenci je pevnou součástí katolické nauky. Ale ďáblu se to líbí. On nejraději pracuje ve skrytu.

„Jak se to mohlo stát?“ Tu to otázku jsem položil na konci II. vatikánského koncilu vzhledem ke zmatkům, které otráslasly Církvi. „Mysleli jsme si, že po koncilu zazáří nad dějinami Církve slunce. Místo slunce máme mraky, bouře, temnoty, hledání a nejistotu.“ Ano, jak se to mohlo stát? Odpověď Pavla VI. je jasná a jednoznačná: „Zamíchala se do všeho nepřátelská moc. Její jméno je ďábel, tato tajemná bytost, o které mluví sv. Petr ve svém prvním listu (1 Petr 5,8–9). Jak často mluví Kristus v evangeliu o tomto nepříteli lidí!“ Papež svou myšlenku ještě zdůrazňuje: „Věříme, že mimopřirozená bytost vnikla do světa, aby zde působila zmatek, aby zničila plody ekumenického koncilu, aby zabránila Církvi propuknout v jástot nad svým obnoveným plným sebevědomím.“

Krátce řečeno, Pavel VI. měl dojem, že „dým satanův vnikl nějakou trhlinou do Božího chrámu“. Tak se vyjádřil Pavel VI. 29. června 1972 o krizi v Církvi. Některé noviny byly překvapeny tímto výrokem papeže o přítomnosti satana v Církvi. Jiní mluvili o skandálu: Pavel VI. sahá opět po středověké lidové víře, kterou jsme pokládali už dávno za překonanou.

Nejdůležitější požadavek dnešní Církve

Aniž by se dal odradit touto kritikou, vrátil se Pavel VI. ani ne za pět měsíců znovu k stejnému tématu. Aby znovu zdůraznil pravdu o satanovi a jeho působení, věnoval Pavel VI. celou katechezi aktivní přítomnosti sa-

tana v Církvi (viz. Gen. audien-
ce 15. listopadu 1972).

Již v úvodu vyzvedl Pavel VI. všeobecnou závažnost tohoto tématu: „Co potřebuje Církev dnes nejnaléhavěji?“ Odpověď papeže je jasná: „Největší nezbytnost Církve je bránit se před oním zlem, které nazýváme ďábel.“

Pavel VI. připomněl nauku Církve o přítomnosti ve světě „působící moci, živé duchové bytosti, zvrácené a ničivé, skutečné reality, tajemné a hrůzné.“

Pak se odvolává na některé současné publikace (jedna z nich od profesora exegeze vyzývá křesťany, aby se „rozloučili s ďáblem“) a říká: „Kdo popírá existenci této skutečnosti, staví se mimo biblickou a církevní nauku; stejně tak ten, kdo z toho vyvozuje princip, že nemá svůj původ jako všechno stvořené v Bohu; nebo kdo ho prohlašuje za pseudoskutečnost, za

vymyšlenou fantastickou personifikaci neznámých příčin našich neštěstí.“ Pavel VI. pokračuje: „Víme, že tato temná, zmatek vyvolávající bytost skutečně existuje a že stále aktivně působí svým vražedným chytráctvím...“

Je to skrytý nepřítel a listivý svůdce, který se k nám umí vloupat, a tak působit ve smyslech, fantazii, žádostivosti, utopickým myšlení nebo v nezřízených sociálních kontaktech v oblasti našeho jednání, aby nás zavedl na scestí, které je právě tak škod-

livé, jak se zdá, jako by zdanlivě odpovídalo našim fyzickým a duševním strukturám a hlubokému snažení.“

Satan se umí vloupat..., aby zavedl na scestí. Tyto výrazy připomínají zmíněný obraz z Petrova listu o řvoucím lvu, který obchází a hledá, koho by pohltit. Ďábel nečeká na pozvání, aby nám posloužil, spíše se vkrádá do člověka s dovedností, kterou nelze podceňovat.

Papež připomíná roli satana v životě Krista. Ježíš ě d ě bla ve svém veřejném působení třikrát označil jako „knížete tohoto světa“, tak velká je moc, kterou má satan nad lidmi.

Pavel VI. si dal za úkol ukázat na zrádné příznaky, které svědčí o účinné přítomnosti ě d ě bla ve světě. K této diagnóze se vrátíme.

Mezery v teologii a v katechezi

Ze svého výkladu vyvodil Svätý otec praktické požadavky, se kterými se neobrátil pouze na tisíce věřících přítomných ve velkém audienčním sále, nýbrž na všechny katolíky celého světa. „Tuto kapitolu o ě d ě blu a jeho vlivu, který může mít na jednotlivé lidi i na celá společenství a na společnost nebo

na události, by bylo třeba znovu promyslet jako důležitý úsek katolické nauky, což se dnes vůbec neděje.“

Kardinál J. L. Suenens, bývalý arcibiskup v Bruselu, napsal na závěr knihy „Obnova a moc temnot“: „Nakonec vyznávám, že se sám cítím osloven, jsem si vědom, že jsem během své pastorační činnosti nedostatečně zdůrazňoval moc zla působícího v dnešním světě a nutnost duchovního boje.“

Kdo by to byl pomyslel! Katecheze Pavla VI. o existenci a vlivu ě d ě bla nalezla v tisku neočekávaný ohlas. Nejednou byla hlava Církve obviněna, že „sahá k vědecky překonaným pojetím“. ě d ě bel je přece mrtvý a byl pohřben! Málokdy se noviny obuly do papeže s takovou vehemencí.

Jak si vysvětlit prudkost takových reakcí? Že Církvi nepřátelské listy dělají k papežským pokynům ironické poznámky, nikoho neudivuje. To je v logice jejich základního pojetí. Ale že současně propadají přímo běsnění, to už udivuje...

Jak bychom mohli netušit, že za těmito reakcemi je hněv Zlého? Ve skutečnosti potřebuje satan anonymitu, aby mohl účinně jednat. Proto jeho rozhořčení musí být opravdu veliké, když vidí, jak papež odhaluje jeho machinace v Církvi *urbi et orbi!* Je to zuřivost nepřítel, který se cítí demaskován a dává průchod svému rozhořčení prostřednictvím nevědomých komplikací.

Demaskovaný nepřítel

Měli bychom znovu promyslet kapitolu démonologie. Toto doporučení Pavla VI. je svého druhu precedens v nových dějinách papežství.

Stalo se to jednoho prosincového dne roku 1884 nebo v lednu 1885 ve Vatikánu v soukromé kapli Lva XIII. Když papež skončil mši svatou, byl jako obyčejně přítomen další mši svaté. Na konci mše svaté viděli, jak pojednou zvedl hlavu a obrátil

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Evangelium - Jan 14,1-12

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám to. Odcházím vám připravit místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: ‚Ukaž nám Otce‘? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“

svůj pohled k určitému bodu nad svatostánkem, nepohnutě, aniž by přivřel oči, s výrazem zděšení a úžasu se tam díval. Papežův obličej zbledl a jeho rysy byly napjaté. Po mši svatě se Lev XIII. zvedl a stále ještě pod dojmem šoku a hlubokého otřesu odešel do své pracovny. Jeden prelát z jeho okolí ho oslovil: „Svatý otče, necítíte se dobře? Nechybí vám něco?“ „Ne, nic mi nechybí...“, odpověděl papež. Pak se Sv. otec ve své pracovně zavřel. Za půl hodiny si dal zavolat sekretáře kongregace pro obřady. Předal mu list a nařídil mu, aby ho dal vytisknout a rozeslal všem biskupům světa.

Co bylo obsahem tohoto listu? Byla to modlitba k archandělu Michaelovi, kterou sepsal sám papež Lev XIII. Modlitba, kterou se měli kněží modlit po každé tiché mši svatě v kleče po modlitbě „Zdravas Královno“, kterou zavedl již Pius IX.

„Svatý Michaeli, archanděle, opatruj nás v boji. Ochraňuj nás proti zlobě a úkladům zlého nepřitele. Ať mu Bůh přikáže, prosíme naléhavě. Ty však, kniže nebeského vojska, uvrhni božskou mocí do pekel satana a jiné zlé duchy, kteří ke zkáze duší obcházejí světem. Amen.“

20. dubna 1884, tedy nedlouho před tímto viděním ďábelského světa, uveřejnil Lev XIII. encykliku o svobodném zednářství. Začíná úvahou kosmické šíře: „Od doby, kdy se pro závist ďábla lidský rod žalostně odloučil od Boha, kterému přece vděčí za skutečnost své existence a svých nadpřirozených darů, rozdělili se lidé na dva nepřátelské tábory. Ty nepřestávají bojovat, jedni pro pravdu a pro ctnost a druzí proti pravdě a proti ctnosti.“

Když se nad touto větou Lva XIII. zamyslíme, lépe pochopíme slova Pavla VI. v jeho katechezi z 15. listopadu 1972: „Bylo by zapotřebí lépe promyslet tuto velice důležitou kapitolu katolické nauky, totiž dě-

monologii, ale to se dnes vůbec neděje.“

Jan Pavel II. vzal tento pokyn svého předchůdce za svůj. Šel v té věci dokonce dále než Pavel VI. Zatímco ten věnoval problému ďábla jen jednu střední katechezi, probíral Jan Pavel II. tento problém v šesti po sobě jdoucích generálních audiencích. K těmto výkladům přistupuje ještě pouť ke svatyni svatého archanděla Michaela na Monte Gargano 24. května 1987 a jeho kázání o ďáblu, které měl 4. září 1987 u příležitosti cesty do Turína.

Instituce jako nástroje satana

I při jiných příležitostech varoval Jan Pavel II. věřící před machinacemi ďábla, např. při setkání s 30 000 mladými na ostrově Madeira v květnu 1991. Citoval významné místo ze svého poselství k Mezinárodnímu dni mládeže v roce 1985: „Taktika, kterou satan používá a používal ji vždycky, spočívá v tom, že se nedává poznat, aby se zlo, které šíří od počátku, dále šířilo skrze konání samotných lidí, skrze systémy a vztahy mezi lidmi, skrze třídy a národy, takže se zlo stává stále více ‚strukturální‘ vinou a není možno je identifikovat jako vinu ‚osobní‘.“

Není stále větší naléhavost, s jakou oba poslední papežové

poukazovali na satanovy machinace, navýsost významná? Nevyzývá nás k prohloubení našich znalostí o roli satana v dějinách, ve velkých dějinách národů a Církve i v malých dějinách každého člověka zvláště?

Zaminované pole

Vím velmi dobře, že se se svou knihou odvažují vstoupit na zaminovanou, tajemstvími zastřenou zónu. Především vzhledem k projednávané látce a pak vzhledem ke široce rozšířené skepsi vůči tomuto tématu. Je už málo křesťanů, kteří věří na osobní existenci zlých duchů. Mnozí tuto pravdu dokonce odmítají, a to nikoliv proto, že by byla nejistá, nýbrž proto,

jak říkají, „že by ji lidé dnes už nepřijali“. Jako by člověk ve věku informací podrobil zjevení skutečnosti cenzuře! Jako by se Zjevení rovnalo jídelnímu lístku, ze kterého si může zákazník vybírat nebo odmítat podle vlastní chuti! Jiní opět, jako by si se stejně povýšeným postojem ke Zjevení osvojili názor onoho starého pána, který na závěr vzrušené debaty o existenci ďábla navrhl, že by se o této otázce mělo hlasovat: „Lidstvo rozhodne, zda démoni existují, nebo ne.“ Jako by pravda závisela od počtu přívrženců a nikoliv od své vlastní závažnosti! Má snad názor stovky žvanilů větší váhu než moudře uvážený názor moudrých a světců?

Již několik let před vystoupením Pavla VI. pranýřoval kardinál Gabriel-Marie Garrone v knize „Čemu je třeba věřit?“ zaryté mlčení o existenci zlých duchů: „Dnes se o tom nikdo neodvažuje mluvit. Toto téma je uzavřeno hradbou mlčení. Pokud toto mlčení někdo prolomí, jsou to lidé, kteří se chtějí udělat důležití nebo představují tuto otázku se zarážející neomaleností. O tomto bodě však má Církev jistotu, kterou nelze ignorovat bez značné dávky drzosti, protože spočívá na konstantním učení, jehož základem jsou navíc evangelia. Existence, podstata a působení démonů tvoří tajemnou oblast, ve které platí jedině moudrý postoj - držet se výroků víry, aniž bychom chtěli vědět více, než co Zjevení pokládá za správné, aby nám to bylo sděleno.“

A kardinál dospívá k závěru: „Když začneme existence a působení ďábla popírat, již se vystavujeme jeho vlivu. V těchto stejně jako v jiných věcech je lépe smýšlet pokorně tak, jak smýšlí Církev, než stavět se s nepřiměřenou nadřazeností nad spásný vliv její pravdy a její podpory.“

Podle knihy Georges Huber:
Weiche Satan!
Stein am Rhein 1997

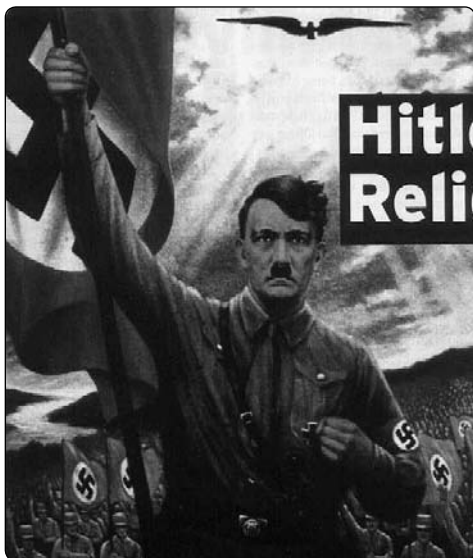
Hitlerovo náboženství

Esoterická náhražka náboženství

Proč šly miliony Němců a Rakušanů a tisíce Norů za Hitlerem? Jak se mohly desetitisíce změnit na vrahy Židů? Katolický historik Michael Hesemann ukazuje ve své knize „Hitlerovo náboženství“, že jeho jednání bylo otřesně logické: ve všem, co dělal, sledoval své podomáčku vyrobené ničivé náboženství, myticko-náboženský světový názor, který usiloval o sebevykoupění jediného pravého a vyvoleného národa – árijců.

V prostorách říšských kanceláří se jednoho jarního večera r. 1933 sešla vedoucí klika NSDAP na čaj s koláčem. Obsluhovala Hitlerova nevlastní sestra, manželé Goebelsovi seděli na malé pohovce, vedle nich na úzké plyšové sedačce bouřlivák a provokatér Julius Streicher a gauleiter Adolf Wagner z Mnichova. Jako host byl pozván také Hermann Rauschning, senátní prezident NSDAP z Gdaňska, který Hitlerovi řeč, kterou na tomto večírku přednesl na téma náboženství, popisuje ve své knize „Rozhovory s Hitlerem“ takto: „S vyznáními, ať je to nebo ono, je to všechno stejné. Pro Němce neznamenají v žádném případě nic. Italský fašismus může ve jménu božím uzavřít mír s církví. Já to udělám také. Proč ne? To mi ale nezabrání vyhladit křesťanství v Německu do základu se všemi kořeny a nitkami... Bud'to jsme křesťané, nebo Němci. Obojí být nemůžeme... Ukončíme bludnou cestu lidstva. Desky z hory Sinaj ztratily svou platnost. Svědomí je židovský vynález. Je to jako obřízka, zmrzačení lidské bytosti. Nadchází nová doba magického světového významu, která bere svůj význam z vůle a nikoliv z vědění. Proti křesťanskému učení o nekonečné hodnotě jednotlivé lidské duše a o osob-

ní odpovědnosti stavím s ledovou jasností vysvobozující nauku o nicotě a bezvýznamnosti jednotlivého člověka, jeho dalšího života ve viditelně nesmrteelné přírodě. Na místo dogmatu o zástupném utrpení a smrti božského vykupitele nastupuje zástupný život a jednání nového vedoucího zákonodárce, který vy-

vazuje masu věřících z tíže svobodného rozhodování.“

My sami budeme církev

Před veřejností si ještě Hitler hrál na věřícího křesťana, který se dovolává „Pána Boha“ a „Prozřetelnosti“, zakončuje své řeči modlitební formulací a uzavřel konkordát se Svatým stolcem. Hitler však sledoval záměr ukolébat své potenciální protivníky ve zdánlivé jistotě, aby v rozhodujícím okamžiku udeřil. Nenáviděl církev stejně tak jako Ži-

dy a kul plány na jejich zničení. Chtěl je nahradit novým náboženstvím. V zásadní řeči v srpnu 1933 prohlásil: „My sami se staneme církví!“

Věřící katolík?

Ve svých řečech si Hitler rád posluhoval pseudobiblickou řečí: „V bezmezné lásce čtu jako křesťan a člověk místa, která nám hlásají, jak se Pán konečně rozhněval, sáhl k biči, aby vyhnal lichváře, hadí plemeno a dobytek z chrámu. Ale jeho nesmírný boj za tento svět, proti židovskému jedu, dnes poznávám po dvou tisících let v nejhlubším dojetí nejvíce ve skutečnosti, že musel kvůli tomu vykřváct na kříži... Musíme tomu zabránit, aby naše Německo nemuselo vytrpět smrt ukřižováním!“

Někdy končil odhodlaným výrokem: „K tomu nám pomáhej bůh. Amen!“ Biblická mluva neměla vyvolat dojem, že Hitler je skutečně věřící katolík, on sám dělal ze sebe proroka, reformátora a mesiáše.

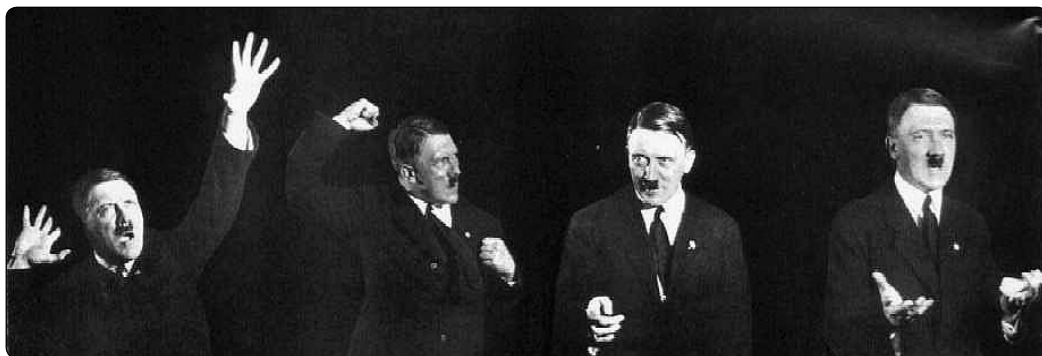
Vojevůdce, prorok, mesiáš

Hitler přesně věděl, co dělá, když strhl Němcům křesťanskou fasádu. Aby potlačil jejich výčitky svědomí, musel dát poddaným nové náboženství, které prohlásí jeho krvavé činy za svatou povinnost, a pro dobu, až skončí geno-

cida, slibuje ráj na zemi. Hitler se vyvíhl na jezdce apokalyptického závěrečného boje, on sám troubil na pozouny ke globálnímu Armagedonu. Věřil o sobě, že je více než prorok; právo nastoupit k rozhodující bitvě příslušelo jedině mesiáši, v jehož roli se viděl. Učinil svým politickým cílem tisíciletou říši. Národ věřil, že s ním stojí v mystickém společenství (jeden Lid, jedna Říše, jeden Vůdce), tak jako jsou všichni křesťané jedno v Kristu. Byli přesvědčeni, že jsou svědky zázraku („To je zázrak dnešní doby, že jste mě našli,“ říkal Hitler), že se zjevil posel božské prozřetelnosti. Rychlý rozkvet Německa v prvních šesti letech po Hitlerově převzetí moci se jevil jako důkaz zázračné síly. Byli ochotni ho slepě následovat („Vůdce. rozkaž, půjdeme za tebou!“), protože si byli jisti, že po časném utrpení s ním kolektivně vstanou z mrtvých. Jejich víra, jejich oddanost a sebeobětování – tři podstatné známky každého náboženství – z nich udělaly jeho vykonavatele.

Bůh stvořil árijce podle svého obrazu

Hitlerův apel na německý národ – jedna ze základních vět jeho kázání – „Naučil jsem tě víře, nyní ty mi dej svou víru!“ – dělala z Hitlera jasně zakladatele náboženství. Bůh, tak věřil a učil, stvořil árijce podle svého obrazu. Hříchem smíchání ras došlo k vyhnání z ráje. Když Hitler tento pád do hříchu opět zvrátí zpět, očistí krev od cizí příměsi, zvítězí nad úhlavním nepřítelem Jidášem a slibuje, že vytvoří nový ráj. Nejdříve však bylo nutno

podstoupit apokalyptický boj vyvolaného národa árijců proti dětem ďábla, Židům, a vyhladit je. Byli vhozeni, když už ne do pekle, alespoň do peci. Zničení zla v bytosti Židů byl nejvladnější cíl národně socialistické politiky. Holocaust byl předpokladem zřízení tisícileté říše bohu rovných árijců. Hitler byl v pravém slova smyslu antikrist, který převrátil všechny křesťanské hodnoty.

Výboje, mučedníci

Svoje šílené činy označil Hitler jako „svatou povinnost... postarat se o to, abychom nejen zevně mluvili o boží vůli, nýbrž abychom boží vůli uvedli ve skutek a boží dílo neutrpělo škodu.“ Jako každý zakladatel náboženství viděl se Hitler jako pomocník pro uskutečnění boží vůle, jako její ztělesnění. Národní socialismus vykazuje všechny známky náboženství: je tu jasně formulované učení o spáse, evangeli-

boženských společností definuje hnědou ideologii jako náboženství.

Bez víry a hledající

Pojetí národního socialismu jako politického náboženství přispívá podstatnou měrou k pochopení této nefatálnější ideologie v dějinách. Dobrovolnými Hitlerovými nadšenci nebyli věřící křesťané, jak tvrdí Daniel Goldhagen v úplném rozporu se skutečností, nýbrž lidé, kteří ztratili víru. Rozchod s křesťanstvím, s vírou dětství, je závazným rysem prominentních nacistických vůdců. Jejich náhradním náboženstvím se stala esoterika. Sebeklam sebevykoupení, který prohlašuje člověka za boha a staví ho nade všechny zákony etiky, spojuje všechny do kolektivního pádu do hříchu. Velice nápadná paralela mezi současností a konečnou fází výmarské republiky není vysoká nezaměstnanost, nýbrž absence duchovní orientace

um („Mein Kampf“), katechismus (Adolf Rosenberger: „Der Mythos des 20. Jahrhunderts“), víra v nadpřirozenou moc a prozřetelnost a v pokračování existence po smrti, jsou zde posvátné stavby, poutní místa, rozvinutá liturgie, rituální pochody, naprostá oddanost věřících, slepá poslušnost, vyznání víry a přísahy, sváteční kalendář, životní obřady obřízky, kult krve a ohně, mučedníci, relikvie a společenství, které se radikálně odděluje od nevěřících. Právě skrze nárok výlučnosti, jejich vyslovené protivenství proti jiným ná-

ve velké šíři. Latentní antisemitismus a doutnající nedůvěra vůči církvi jsou ještě dnes domácím dědictvím nacistické propagandy. Nabídka konzumu ve společnosti zábavy nepostačí k tomu, aby vyplnila neuspokojenou potřebu spirituality. Radikální fundamentalismus islámu ve svém fanatickém vymezení je jen jednou odpovědí na duchovní stav nouze Západu. Jen společnost, která si je vědoma své náboženské identity, může takové hrozby odvrátit.

Z Komma 26/2005
přežil -ls-

Nebezpečný precedens

Když tak smutně skončil případ Terri Schiavo, je třeba naléhavě vybrat několik postřehů a postavit hráz zničující vlně, která se nevyhnutelně přivalí i na náš kontinent jako důsledek tohoto případu, aby smazala trvalé hodnoty a násilně upravila pole veřejného mínění.

Priznaky tohoto kulturního tsunami se již projevily v moři idiotismů, které byly publikovány v minulých dnech autoritativními a samozvanými mluvčími a potvrzeny s odzbrojující důvěrou v televizních talk show.

Bylo řečeno, že ubohá Terri žila jako „vegetativní koma“, které už nemá mozek, a že je třeba vypnout to spojení, kterým je držena při životě díky přístrojům, že je třeba zastavit terapeutické šilenství aplikované na nemocné v konečném nenávratném stádiu. Byli tací, kteří přirovnávali život Terri k vegetativnímu životu neschopnému vnímat jakékoli pocity a bolest. Právě zde to byli televizní filozofové, kteří tvrdili, že už se nejedná o lidský život, zatímco bývalí ministři hovořili o podmínkách přechodu mezi životem a smrtí. Dokonce některé autoritativní vědecké pořady upadly do pastí senzacionalismu a tvrdily, že máme před sebou pacientku s plochým elektroencefalogramem, kterým se sledují podmínky při mozkové smrti. V případě této pacientky se blamovalo mnoho „učitelů myšlení“, když mluvili o nehumánních a násilných sondách, kterými je údajně uměle držena při životě, a kteří svolávali milosrdnou smrt „bez utrpení“, jakou přinese zastavení výživy a přísunu tekutin.

Je třeba začít tím, že upřesníme hranice věcí a nazveme je pravým jménem pro ty, kteří o záležitosti Terri slyšeli mluvit jenom televizi.

Pacient ve vegetativním stavu není ve stadiu mozkové smrti, protože jeho mozek ve větší či menší míře nikdy nepřestal fungovat. Také se nenachází v komatu, protože zůstává v bdělém stavu a má otevřené oči. Jeho elektroencefalogram není plochý a může zaznamenávat střídající se fáze bdění a spánku. Není tu žádná spojka, kterou je možno vypnout,

a to z toho důvodu, že pacient není připojen k žádným přístrojům. Není to pacient v závěrečném stádiu, neboť s pouhým základním zajištěním (přísnem potravy a tekutin) je schopen žít i mnoho let. Není to pacient v nevyhnutelně nenávratném stavu, jestliže zvážíme, že definice o trvalém vegetativním stavu nemá hodnotu diagnostickou, ale výlučně prognostickou, která udává, že možnosti návratu se postupem času snižují. Není to pacient zbavený pocitů, když vezmeme v úvahu, že způsobené potenciály se mohou projevit jako stimuly pro mozkovou kůru. I v případě, že chyběly indikace o zpracování takových signálů v mozku, byly vědecky dokumentovány případy, ve kterých bylo možno prokázat rudimentální proces rozlišování a také poznávání bylo možné. Pacient ve vegetativním stavu nic neříká o tom, zda vnímá bolest, ale bolestný podnět přichází do mozku a naše poznatky z fyziologie bolesti jsou zatím natolik nedostatečné, že si nemůžeme být jisti, že zde evidentně žádná bolest neexistuje.

Pacienti ve vegetativním stavu nejsou mezi sebou všichni stejní a anatomické obrazy vykazují velkou odlišnost případ od případu. Právě z toho důvodu je diagnóza vegetativního stavu velmi obtížná a významné studie

dokládají hranici omylů převyšující 30 % i ve velmi kvalifikovaných centrech.

Dalším mýtem, který je třeba vyvrátit, je otázka sond, jimiž je dodávána pacientovi potrava. Bývají popisovány jako pekelné zásahy, které nerespektují důstojnost pacienta. Ve skutečnosti sonda PEG (perkutánní endoskopická gastronomie) je doprovodná procedura, široce používaná a praktikovaná nejen v počátečních fázích vegetativního stavu, velmi dobře se snáší, je to velmi prostá a přizpůsobivá metoda, kterou může obsluhovat i v domácích podmínkách zdravotně nevyškolená osoba. Existují pacienti s nemocemi nikoliv mozkového charakteru, kteří jsou živeni celá léta sondou PEG, aniž by jim to překáželo v práci a styku s lidmi.

Konečně je tu úvaha o krásné smrti zajištěné ubohé Terri, klidné, pokojné a bez utrpení tím, že organismus zemře hladem a žízni a že je apriori neschopen cítit bolest. Ve skutečnosti smrt hladem a žízni je dlouhá agónie, která pozvolna devastuje celý organismus. Pacient ve vegetativním stavu může velice trpět způsoby, které my neznáme, a z toho důvodu ti, kteří tuto proceduru aplikují, doprovázejí ji úplným umrtvením organismu pomocí morfia, aby se tak vyhnuli nebezpečí, že se stanou svědky fyzických projevů vzpoury a bolesti evidentně vnímané. Jedná se tedy o smrt tak nehumánní, že kdyby ji někdo aplikoval u psa, byl by odsouzen pro týrání zvířat.

Toto bylo třeba říct obecně, abychom viděli v realističtějším světle vegetativní stav, a dříve než přejdeme k pohledu na důsledky tohoto nešťastného případu, je třeba vyložit, že svobodná a barbarská vražda Terri Schiavo byla provedena na ubohé pacientce, která ještě ani nebyla ve zcela vegetativním stavu. Podle filmových záběrů a vyjádření nejprřednějších amerických kole-
gů bylo možno pacientku ozna-

čit za osobu s minimálním vědomím (MCS) v neurologickém stavu schopném elementárních pohybů, primitivní mimiky a částečné schopnosti polykat. Této pacientce byla odepřena hlubší diagnostická vyšetření (jako PET a f-RMN) a použitelné lékařské zásahy po dobu posledních 10 let, a to až do stavu, kdy nesměla přijmout svatě přijímaní ve dnech, kdy byla vystavena hladu a žizni, aby žádné nediskrétní oko nebylo svědkem utrpení způsobeného zastavením přísunu potravy a tekutin.

Terri Schiavo byla odsouzena k smrti na základě tří lží.

První je ta, že podávání potravy a nápojů asistenčním způsobem je chápáno jako „lékařské ošetření“ a nikoliv jako pomoc při základní potřebě pacientky (spolu s hygienou).

Druhá lež, pro kterou byla Terri Schiavo poslána na smrt, je, že je tak údajně respektována její vlastní vůle nepřijímat „lékařské zásahy“ asistované výživy. Mělo se údajně jednat o respektování principu autonomie pacientky. Diskuse o hranicích předběžných direktiv se vymyká tomuto stručnému popisu. Nemůžeme se však vyhnout tomu, abychom nezdůraznili, že projev vůle pacientky na základě obecných prohlášení v neformálním hovoru, který měl proběhnout o mnoho let dříve a byl vyslovený k manželovi, u kterého je vážné podezření z konfliktu zájmů, silně kontrastuje s vůlí,

Terri s manželem (r. 1984)

jakou u pacientky předpokládají její rodiče a bratr. Jak je možno svěřit rozhodování o lidském životě běžné konverzaci, která se uskutečnila několik let před začátkem vyživování pomocí sondy? To by bylo pokládáno za nedostatečný důkaz i v trestním řízení, natož v případě, kdy se jedná o odsouzení k smrti evidentně nevinné ženy!

Podrobíme-li kritice podobné pojetí autonomie pacientky, dopouštějí se ti, kteří rozhodli, že Terri musí v každém případě zemřít, posledního podvodu v této smutné příhodě: zastavení vnější pomoci (výživy a přísunu tekutin) by bylo nejen ospravedlnitelné, ale dokonce povinné na základě principu neúčinnosti, nadměrné mimořádnosti a nepřiměřeného zatížení, kterým se řídí etický soud o poskytované péči. Bohužel, poskytování péče, které je docela účinné za účelem výživy po dobu mno-

Terri se svou matkou

ha let, které není vůbec nákladné a nevyžaduje žádné přístrojové vybavení, které dobře snáší miliony pacientů na celém světě v nejrůznějších chorobách, nemůže být označeno za neúčinné, nepřiměřené a výjimečně zatěžující, pokud nechceme hrubě překroutit pravdu.

Proč tedy taková část americké společnosti souhlasí s tím, aby nelaskavý manžel jako Michel Schiavo požadoval za každou cenu smrt Terri? Za celým příběhem Terri Schiavo se skrývají znepokojující pravdy, které se projevují tu a tam v ojedinělém případě a nabývají všeobecné hodnoty. O těchto strašných pravdách je dobré uvažovat dříve, než bude pozdě pro naši společnost. Není to výživa a dodávání tekutin, co je neúčinné a zbytečné, ale sám život pacientů, jako je Terri, je pokládán za zbytečný a zbavený významu.

Není to PEG, co má být označeno za nepřiměřené, ale za nepřiměřenou se tu označuje povinnost pomáhat pacientům, kterým už není dáno, aby byli „krásní a zdraví“.

Nejsou to zásahy, které jsou výjimečně zatěžující pro pacienta, ale je to sám život těchto subjektů s těžkou chronickou zátěží, který naše společnost začala pokládat za břímě, kterého by se ráda zbavila.

Aby se zamaskovala vnitřní nemorálnost takových závěrů, utíká se společnost k velmi nebezpečným výkladům o nedostatečné kvalitě života, která by kvalifikovala pacienty ve vegetativním stavu a ty, kteří se – jako případ Terri – tomuto stavu podobají.

Na základě neodvolatelného rozsudku učiněného zvenčí je posuzována kvalita života jako nedostačující k tomu, aby byl život pacienta dále chráněn, když pacient sám není schopen vyjádřit vztah, když nevykazuje dostatečné vědomí, když nemá žádnou naději na přijatelný návrat, když není schopen vyjádřit autonomně svou vůli, když není

Islám - náboženství bez milosti

Islám se vydává za zjevené náboženství, které nenabízí žádnou možnost svého ověření a které se udržuje v dějinách nikoliv Božím působením, ale vojenskou a politickou mocí.

schopen sdělit své vlastní rozhodnutí. V takových případech by se pak už nejednalo o lidský život a s použitím rafinovaného sofismatu bychom měli co do činění s bytostmi, které už jsou zbaveny minimálních známek, které ještě kvalifikují lidskou bytost.

Je snadné z tohoto bodu vyvodit závěry a uvědomit si, proč případ Terri otvírá znepokojující perspektivy.

Především počínaje dnem Terriiny smrti tytéž skupiny, které požadovaly zastavení výživy a tekutin, budou požadovat, aby bylo možno dospět ke smrti rychleji a méně bolestně (bez aplikace morfia). Bude to rozhodující argument pro povolení eutanazie v USA a po USA v celém světě.

Jestliže společnost tak bláhobytá jako americká pokládá za finančně neúnosnou pomoc beznadějně nemocným, pak jsme dospěli do nevrátého stavu zániku solidarity v pomoci nemocným.

Jestliže pacienti ve vegetativním stavu jsou pokládáni za lidské bytosti, jejichž život není hoděn, aby byl žit, a nepřiznává se jim status práv lidské osoby, může se takový diskriminační princip rozšířit na mnoho dalších kategorií pacientů, stejně zbavených vědomí, životního vztahu, autonomie, neschopných sdělit vlastní mínění.

Jedná se o dementní pacienty, o lidi v prodlouženém kómatu, o novorozence s vrozenou vadou. Ve jménu jakéhosi vyššího tribunálu lidské důstojnosti bude nastolen diskriminační režim, který je v naprostém rozporu s Všeobecnou deklarací lidských práv a který je předzvěstí dalších nebezpečných deviací demokracie. Opouštíme humanistické Atény a vracíme se do Sparty se selekcí těch nejlepších.

*Z L'Osservatore Romano
přeložil -lš-*

*Autor je prezidentem
Mezinárodní federace sdružení
katolických lékařů*

Proč je islám tak odlišný od ostatních náboženství? Náboženství můžeme rozdělit do dvou velkých skupin: ta, která jsou pouhým lidským pokusem, jak vstoupit do vztahu s božstvím, a ta, která o sobě tvrdí, že vznikla autoritativním Božím zásahem. K prvním patří náboženství od hinduismu a buddhismu až k šintoismu a primitivním pohanským náboženstvím, zatímco

pouze židovství a křesťanství mohou o sobě prohlásit, že vznikla viditelným a prokazatelným Božím zásahem. V první skupině kráčí člověk k neznámému božství, v druhém případě sám Bůh vychází vstříc člověku a zjevuje se mu v historických událostech skutky, které je možno vnímat tělesným zrakem, dotýkat se jich a zakoušet je.

Vnitřní „zjevení“

A kam zařadit islám? Zde dochází k anomálii, svým způsobem ke zcela nezvyklému případu. Islám se totiž na jedné straně vydává za náboženství, které zjevil sám Bůh, a to ho odlišuje od náboženství první skupiny, a vystupuje jako určitý derivát zjevení židovsko-křesťanského, což je i historicky nepopíratelné. Liší se však od židovství i od křesťanství. Nezjevuje se v historických skutečnostech, jako je přechod Rudým mořem, zjevení na Sinaji anebo dokazatelná existence Ježíše Krista, způsobem, který mohou i druzí vidět a ověřovat, nýbrž zjevuje se pouze vnitřně v jediném člověku, který si říká Prorok.

Nezjevuje se ve faktech, nýbrž pouze ve vnitřní mluvě. Je

to zkušenost jednoho jediného člověka, kterou nemůže doložit ani on sám, ani nikdo jiný. Slyšel nějaký vnitřní hlas a uvěřil mu. I druzí mají uvěřit jako on...

Vyloučení rozumu

Z toho plyne, že islám si osvojuje absolutní požadavek: není pokusem člověka jít k Bohu, ale Bůh sám vystupuje jako autorita, která požaduje „bezpodmínečnou podřízenost“, což je také slovním obsahem výrazu „islám“, který staví na důvěře žádným způsobem neověřitelné a při veškerém svém působení spoléhá jen na lidské projekty a lidské energie.

Pokusíme se vyjádřit nejdůležitější důsledky této skutečnosti. Především vztah mezi vírou a rozumem je v islámu pojímán zcela jinak než v kultuře hebrejské nebo křesťanské: požaduje od rozumu, aby zcela bezpodmínečně abdikoval. Bůh nezasahuje do skutečnosti, do dějin, nevykonává spásné činy, které jsou dobrodiním pro člověka, takže se člověk může přesvědčit rozumovým uvažováním o jeho existenci a jeho dobrotě. Bůh zasáhl jen jednou provždy v Mohamedovi (a v myslí proroků, kteří ho předcházeli). Nemůžeme žádat rozum o podporu, je možno pouze věřit.

Islámská víra žádá po rozumu, aby se vynuloval. Důkazem toho je, že islám nemá své ortodoxní filozofy. (Averroes, Avicenna jsou islámští heretikové. Je možno nazývat je arabskými, nikoliv však muslimskými filozofy.)

Jaký dialog?

Za těchto předpokladů nás nemůže udivovat, že dialog s islámem je velice obtížný. Jestliže víra není založena na sdělitelných důvodech, jelikož pro islám víra je totalizující, pak je anulována jakákoli kritičnost. Islám se nachází v nesmírných obtížích ve vztahu k demokracii a lidským

právům, ale také k vědě. Vědecký důkaz, jakému např. podrobují katolíci Turínské plátno, není v případě černého kamene v Mekce ani zdaleka představitelný, stejně jako je nemyslitelné podrobit Korán filologicko-kritickému rozboru, jaký je běžný v případě Bible.

„Krátké spojení“ v náboženství

Je tu ještě další důležitý důsledek: jestliže Bůh nezasahuje soustavně do skutečnosti, nýbrž zasáhl jen jednou provždy v myslí Proroka, všechno to, co se děje v dějinách, je svěřeno lidské iniciativě a nemůže počítat s Boží milostí. Islám rozhodně popírá existenci milosti jako nadpřirozené síly, kterou Bůh přispívá člověku a zasahuje historicky do lidského života.

Proto postoj vyznavače islámu je tento: je přesvědčen sám o sobě, že je nositelem něčeho o nic menšího než Absolutna, které se zjevilo totálním, neověřitelným a neodvolatelným způsobem a má k svému projevu k dispozici nikoliv božskou milost, nýbrž jen relativní, lidské konečné prostředky. To představuje „krátké spojení“, naprostý nepoměr mezi cílem (nekonečným) a prostředky (konečnými).

Z toho plyne, že pro důkaz o Absolutnu je možno použít všechny prostředky včetně donucení a násilí. V islámu existuje tedy idea i praxe tzv. svatě války: Bůh se nešíří tím, že působí své divy milostí a obrácení a neprogramovatelné proměny lidské skutečnosti, nýbrž se šíří zásahy lidí, kteří jsou mu bezpodmínečně podřízeni, vytvářejí politicko-mocenské struktury jako výsledek válečných výbojů a nutí k bezvýhradné podřízenosti svému jedinému zákonu, kterým je Korán.

*Z Maria Ausiliatrice 4/2005
přeložil -lš-*

jako tento poslední nejen v místě, ale doslova na celém světě. Jediné země, které se před touto událostí přímo mocensky ohradily, byly Lidová Čína a Severní Vietnam, ale to také o něčem vypovídá.

Můžeme-li totiž mluvit o papežově „etapovém vítězství“, nemůžeme si nevšimnout, nad kým vítězí. V tomto velkém zápasu stojí proti sobě „kultura života“ a „kultura smrti“, jak to vyjádřil sám zesnulý papež, jde tedy o odvěký duel Dobra a Zla. Zlo vstoupilo na scénu dějin lidstva hned na jejich počátku. Apoštol pojmenoval jeho původce „otcem lži“. Pro to, co se mu nepodařilo ještě před stvořením světa – být jako Bůh, si vybral jako scénu lidské dějiny. Co sám vynalezl, je lež a pýcha, v ostatním se jen systematicky opičí po Bohu, aby vyvolal dojem o své božské velikosti. Tak jako Bůh posílá své proroky, i on má své „charismatické osobnosti“, kterým propůjčuje něco ze své síly, aby jejich prostřednictvím strhl do smrti ty, kterým závidí, že byli povoláni k životu. Na nacistické ideologii a praxi to můžeme studovat jako na školním příkladu. Ovšem nesmíme přehlížet, že to, co se nám dnes s odstupem jeví jako docela jasné, nebylo tak zcela jasné těm, kteří tuto skutečnost osobně pro-

živali. Dali se oklamat a strhnout velkou lži a podávají tak svědectví o ďábově největší dovednosti, totiž o dovednosti skrývat se. Zatímco nacismus zná většina li-

dí již jen z doslechu, jiný historický příklad ďábova opičení a skrývání je nám mnohem bližší. Je to jeho rudá marxistická obměna. Těch, které ona podvedla, je bohužel ještě mnohem víc.

Bombastická i mocenská podoba obou totalit dvacátého století již padla, ale máme oprávněné obavy, že ďábel sice tyto formy opustil, protože se v nich stal už příliš nápadným, a dosáhl toho, že ve skutečnosti jejich ovoce přetrvává v nové podobě mezi námi v míře větší, než tušíme. Výchovu ke kultuře smrti provádí nyní tak, že nám ji podává v malých kapkách. Smrt v malé, nenápadné, a přece účinné dávce se jmenuje sobectví. Tak jako mnoho i vzdělaných a kultivovaných lidí nedokázalo rozpoznat ďábelskou podstatu nacismu a marxismu, tak ani dnes mnoho lidí vůbec nevidí, že to, co pokládají za pokrokovou vymoženost, jako jsou rozvody, potraty, prenatalní selekce,

eutanazie, to všechno jsou pouze rafinované obměny nacistického a komunistického dědictví. Ďábova přítomnost v různých systémech a náboženstvích se projevuje jedním společným rysem: nadřazeností a svrchovaností člověka, který si osobuje právo rozhodovat o životě druhých, ať už má podobu nadřazenosti náboženské, jako je tomu v islámu, rasové u nacismu, třídní u marxismu či konzumně egoistické u současného hédonistického liberalismu.

Je tedy na nás, abychom kredit polského papeže neprohodili, ale posilovali svým vlastním životem dobrou pověst radostné zvěsti, evangelia Života. Duc in altum!

-red-

Pravdivost víry dokažme skutky

V Písmu svatém čteme: „Kdo má pozemský majetek a vidí svého bratra trpět nouzí a zavře před ním své srdce – jak v něm může být Boží láska? Děti, nemilujme slovem ani jazykem, nýbrž skutkem a v pravdě!“ (1 Jan 3,17-19)

Všichni máme jednoho společného Otce v nebesích, proto jsou našimi sestrami a bratry také obyvatelé Indie, Jižní Ameriky, Afričané i lidé kdekoli jinde na světě. A mezi nimi je třeba najít ty nejubožejší a právě s nimi se rozdělit, aby mohlo nastat ono vyrovnání, o kterém píše svatý Pavel (2 Kor 8-9).

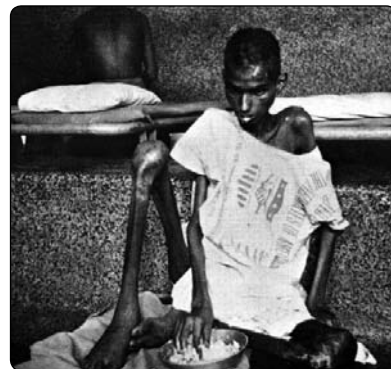
Ve službě nejubožejším vynikají inteligencí, nezištnou láskou, skromností a obětavostí sestry a bratři kongregace, kterou založila blahoslavená matka Tereza z indické Kolkaty (od roku 2002 nový název pro Kalkatu). Dnes má kongregace Missionaries of Charity (M.C.) 4690 sester a 500 bratří. Denně se k nim přidává množství dalších dobrovolníků, aby podle svých sil, možností a schopností pomohli zachránit smrti ohrožené děti, starce, malomocné, hladovějící.

Jejich ruce můžeme naplnit potřebnými léky, zdravotnickým materiálem, oblečením a dalšími potřebami, aby jich mohli využívat ve službě těm nejchudším z chudých.

Nirmal Hriday – Dům umírajících

Agnes, která přiletěla do Kolkaty ze Spojených států, vyprávěla ve své knize Legenda chodí bosa o Nirmal Hriday – Domu umírajících: „Podél stěn z tmavošedého kamene jsou po zemi rozložena zelená lehátka. Nikde žádné noční stolky, lampa ani umyvadlo, jen lehátko a před ním plechová miska s jídlem. Na rozdíl od jiných umírajících na světě, ubozí v Nirmal Hriday

v posledních dnech života zažijí, co nikdy nepoznali. Stanou se lidmi. Nikdy si netroufali pomyslet, že je před smrtí někdo umyje, dotkne se dlaně nebo jim z čela utře pot. Nikdo z nich nezasténá. Mlčí. Třesou se horeč-

kou, bolestmi nebo strachem. Na zelených lehátkách lze nalézt nejstrašnější diagnózy nemocí, o kterých se v ordinacích městských lékařů sotva mluví. Diagnózy nemocí neznámých a děsivých. Umírají zde lidé ohryzaní od potkanů a krys. Pacienti s těžkými střevními chorobami, které jsou důsledkem dlouhého hladu nebo otravy z odpadků. Pokožka plná páchnoucích vředů. Otevřené rány malomocných. Lidé tam umírají na tyfus, žloutenku, cholera, krvácení z tuberkulózních plic nebo zcela vyčerpání dlouhým hladem. A u těchto bledých vyděděnců světa trpělivě sedí na zemi lékaři z New Yorku, Berlína nebo ze Sydney. Lékaři, sestry i obětaví laici jsou dobrovolní pracovníci, kteří pokládají za vyznamenání, že mohou prožít určitou dobu u matky Terezy.“

Nirmal Hriday je tvrdé pracoviště, kterému je třeba dát celé srdce. Přesto se stává, že se mladí po skončení domluvené lhůty rozhodnou zůstat tam natrvalo.

Shishu Bhavan – Dům dětské radosti

Vzduch tu voní mlékem, dětským zásypem a bylinkami proti kašli. Agnes vypráví: „Hleděla jsem na těch pět novoroze-

JÁ JSEM (17)

JÁ JSEM PRAVDA (Jan 14,6)

Ježíš, to jsou dveře, skrze které se vchází do ráje, otevírá se tomu, kdo ztratil cestu a chce ji znovu najít, zve ho s láskou, aby ho naučil být šťastným.

Ježíš je Pravda, jde vstříc tomu, kdo se nachází v temnotách, aby mu daroval sám sebe, který je Světlo a Pravda.

ňátek, které sestry včera našly. Jedno našly zavinité ve staré deuce pod mostem, druhé pohozené vedle kanálu, třetí na smetišti, další u dveří policejní stanice a poslední v papírovém sáčku na schodech domu Shishu Bhavan. Ani jedno nebylo ještě na světě déle než dva dny. Ani jedno nemělo víc než 1,5 kg.“

Sestry také denně stojí trpělivě hodiny na chodbách městských nemocnic. Čekají na pracovníky, kteří lhotejně vynášejí ven kbelíky plné dětských tělíček. Ty, které přežily vlastní potrat a ještě dýchají, odnesou do Shishu Bhavan.

Nadace svatého Františka z Assisi v Brně

Abychom mohli ve větším rozsahu konat skutky milosrdenství, založili jsme v září roku 1993 v Brně Nadaci svatého Františka z Assisi. Nadace je v současné době vedena u krajského soudu v Hradci Králové pod spisovou značkou N 184. Od svého vzniku pomáhá Nadace těm nejpotřebnějším, a sice podle požadavků blahoslavené matky Teresy a Misionářek lásky.

Při pomoci nejchudším je zapotřebí užívat **srdce i rozumu** (srdce, abychom pomáhali ze všech sil, a rozum, aby pomoc dostali pouze ti nejpotřebnější).

Působí nám velkou radost, když mezi čtenáři Světla nacházíme nové spolupracovníky. Dokazuje to, že víra v našem národě je dosud živá, jak nám napsaly i Misionářky lásky z Kolkaty.

Další informace najdete v textu připojeném ke složenice v tomto čísle Světla. Finanční pomoc můžete zasílat naší složenkou nebo přímo na misijní účet č. 2028869399/0800. O věcných darech se s námi, prosíme, předem domluvit na tel. č. 543 331 527, denně 20–21 hod., nebo na mobilu: 608 879 663 (Ing. David Cichra).

Mgr. M. Kohoutková

Ing. Mgr. M. Navrátilová, Ph.D.

Cestu, kam já jdu, znáte⁽⁹⁷⁾, řekl jsem důvěrně svým učedníkům, když jsem jim oznamoval svůj odchod. Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu? – Já jsem Cesta, Pravda a Život,⁽⁹⁸⁾ – odpověděl jsem.

Já jsem Cesta svým příkladem, Pravda svým učením, Život svou milostí.

Já jsem Pravda věčná, a proto jsem přišel na svět – řekl jsem Pilátovi a dodal – *abych vydal svědectví Pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.⁽⁹⁹⁾*

Ty jsi slyšel můj hlas, slyšíš mě a patříš mi, proto tě tolik miluji, dávám ti své Tělo a svou Krev, svou Duši a svůj Život.

„Pojďte ke mně všichni“⁽¹⁰⁰⁾, slyšel jsi a ihned jsi šel, abys mě vyhledal, otevřel jsi své srdce mému učení. Věrný mému hlasu ses dnes přiblížil, abys mě přijal a současně pil onu Pravdu, která osvěcuje tvůj rozum.

Já jsem Pravda par excellence a v ní jsou obsaženy všechny mé vlastnosti. Já jsem Pravda věčná, Slovo Boha, který je jedno s Otcem, bez minulosti i bez budoucnosti, jsme spojeni poutem lásky a Světla, které je Duch Svátý, tři osoby jedné jediné podstaty. V této pravdě jsou obsaženy všechny vlastnosti Boha, že jsem táž nekonečná Pravda.

Také Světlo je obsaženo v této Pravdě, protože Pravda je Světlo, a to Světlo je věčné, bez stínů, o nekonečném jasu. Nemůžeš to pochopit, protože toto tajemství chápe pouze Bůh sám.

Pravda obsahuje život přidělený Duchu Svatému, který je věčná plodnost v Otcí a má poslání vlévat život, nejen ten

materiální, ale také život milosti, jehož pramenem je Duch Svátý.

Život milosti roste v té míře, v jaké se mu duše otevírá, aby ho přijala. Když duše spolupracuje a odpovídá s věností, vlévá se do ní Duch Svátý deštěm milosti, potoky světla a dává poznávat, milovat a cítit tuto nevýslovnou Pravdu, věčné Slunce bez temnot, moře tajemství, která září ve světle Božství.

Nyní, když jsem ti dal malou představu o Pravdě, kterou jsem, přicházím dnes k tobě se vším svým bohatstvím a se svým světlem, abych osvětlil tvé schopnosti, zbožštil je.

Pojď a pij z nečistějšího pramene pravdy bez omylu. Pojď, ona osvětlí tvou mysl a dá ti rozlišovat zlato od pozlátka, pravdu od klamu, to, co jsi ty a co jsem Já.

Neboj se, jsi můj, nepřišel jsem tě odsoudit, ale spasit⁽¹⁰¹⁾. Přicházím, abych vydal svědectví Pravdě.

Přiblíž se, měj důvěru, protože Pravda je již zde, tato Pravda nemůže oklamat sama sebe ani oklamat tebe.

Přijď, nelekej se své malosti, protože Já jsem se stal Chlebem života, abych se k tobě přiblížil!

Díkuvzdání

Můj Pane a můj Bože, Pravdo věčná, Světlo, Cesto a Živote, pochopitelný pouze Bohu! Klaním se Ti, dobrořečím Ti a chválím Tě, i když Tě nechápu. *Věřím* Tvému Slovu věčného života a poznávám Tvou nekonečnost a své nic.

Božské Slovo, Ty ses stal člověkem a spojuješ své Tělo, svou

Duši a své Božství s celou mou bytostí skrze Eucharistii, abys byl jedno se mnou.

Ve své neschopnosti, jak mohu zaplatiti za toto množství lásky? Co jsi viděl na mně, svrchovaná Pravdo, že Tě to tak přitahuje?

Obraz Trojice, který nosím v sobě, Ti dal sestoupit z nebe, abys mě vzal k sobě.

I když jsi Bůh, stal ses pokrmem, abys vstoupil do mne, do mého srdce a do mé mysli, vлил do mě zář Pravdy, božský jas, odlesk celé Trojice! Nechtěl jsi, aby byla mezera mezi Tvou Duší a tou mojí.

Tvoje láska je nekonečná, *miloval jsi mě až do krajnosti⁽¹⁰²⁾*. V Eucharistii jsi *Bůh s námi a Bůh v nás*, proměňuješ nás v sebe a činíš ze dvou životů jeden jediný.

Moje Matko, která znáš Pravdu-Ježíše, vytrhni skrze Ducha Svatého z naší mysli omyl, aby světlo Pravdy, která je Ježíš, pronikalo do nás, abychom naslouchali jeho hlasu a šli za ním.

Myšlenky pro život

Abychom slyšeli Boží hlas, potřebujeme sluch, který je vzdálen od hluku světa a vášni. Nemůžeme být hluiš k hlasu Ducha Svatého, protože obsahuje nekonečné poklady Ježíšovy lásky, které nám získal svou Krví. Odmítat jeho vnuknutí – to znamená uhasit světlo a zůstat ve tmě.

Předsevzetí

Ježíši, věčná Pravdo, chci naslouchat Tvému hlasu, abych Ti náležel.

■ Ježíši – Pravdo, obětují Ti mnoho úkonů, jimiž odpovídám na Tvou lásku, ve prospěch nevěřících, kteří Tě zapírají.

■ Ježíši, dopřej rodinám, aby žily v Pravdě, kterou jsi Ty sám.

⁽⁹⁷⁾ Jan 14,4

⁽¹⁰⁰⁾ Mt 11,28

⁽⁹⁸⁾ Srov. Jan 14,5–6

⁽¹⁰¹⁾ Srov. Jan 3,17

⁽⁹⁹⁾ Jan 18,37

⁽¹⁰²⁾ Srov. Jan 13,1

Výzvy fatimského poselství (6)

V duchu pokání je také obvyklé modlit se s rukama roztaženými do kříže, ve spojení s Kristem ukřižovaným nebo se modlit vleže čelem k zemi, a tak se pokořovat v přítomnosti Boha, kterého jsme se odvážili urážet my, kteří jsme v jeho přítomnosti ničím.

I když nejsou povinnými, tyto skutky pokání se stávají nezbytnými v mnoha případech; například abychom zvítězili nad vášnivou povahou, která nás strhává ke hříchu, či nad prudkými pokušeními světa, ďábla, pýchy a těla.

Ježíš Kristus jakožto božská osoba nemohl hřešit, a přesto nám dal velký příklad kajícího života. Dříve, než začal svůj veřejný život, prožil čtyřicet dní na poušti v modlitbě a postu. Během jeho veřejného života nám evangelia často poukazují na to, že se vzdaloval od zástupů, aby byl sám s Otcem a modlil se. A dříve, než se vydal smrti, zůstal dlouho na modlitbě v zahradě Olivetské.

A my, tak ubozí a slabí, můžeme nemít zapotřebí modlit se? Máme to zapotřebí... a velmi! Je to modlitba, kde se setkáváme s Bohem; a je to při tomto setkání, kdy se nám sdílí milost a síla nezbytná k tomu, abychom se zřekli sami sebe v praktikování obětí, která je od nás žádána: *Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká je cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou* (Mt 7,13-14)! Ježíš Kristus nám zde ukazuje na velikou nutnost našeho obětování se, neboť bez ducha osobního zřeknutí se nevejdeme do věčného života.

Přinášejte stále Nejvyššímu modlitby a oběti.

Ave Maria!

* * *

Když děti dosáhly sedmi let, začaly se účastňovat na domá-

cích pracích a zaučovaly se do života pastýřů. Jako starověcí patriarchové a králové měly téměř všechny rodiny svá stáda; byly to krotké ovce, které děti vodily pást na zelenající se pole svých rodičů. Stádo bylo velkou pomocí pro obživu rodiny: bylo zde mléko a sýr, jehňata, která nahrazovala vysílené ovce nebo se prodávala, vlna, kterou ženy v domácnosti předly, barvily různými barvami a tkaly a která sloužila k přípravě barevných pláštíků na zimu, kobereců pro skromné světnice a kolových sukni z modré vlny s velkými červenými obrubami, které byly ozdobou nedělního oblečení děvčat. Doplnovaly ho zlaté kroužky, které visely až na ramena, řetízky s medailkami, které zářily na prsou, plášť na zádech a elegantní klobouček, který korunoval čelo a byl ozdobený zlatými zrnky a propletený pery různých barev.

Kéž by měly dnešní oděvy alespoň náznak skromnosti – z hlediska důstojnosti člověka – oděvů tehdejších vesničanek! Je dobré si připomenout, co v tomto smyslu říká Písmo svaté: *Hospodin Bůh udělal člověku a jeho ženě kožené sukně a oblékl je do nich* (Gn 3,21). Ale proč Bůh oblékl první dvě lidské bytosti, když předtím byly nahé? Samotné Písmo svaté to vysvětluje:

Hospodin Bůh dal člověku příkaz: „Ze všech stromů v zahradě smíš jíst, ale ze stromu poznání dobra a zla jíst nesmíš, neboť když bys z něho jedl, musíš zemřít!“ (...) Žena viděla, že ovoce stromu je chutné k jídlu, vábné na pohled (...), a proto z něho utrhla a jedla, a dala též svému muži; byl s ní a jedl. Tu se jim oběma otevřely oči a zpozorovali, že jsou nazí. Sešli tedy fíkové listy a udělali si zástěry. (...) Hospodin Bůh zavolal na člověka a řekl mu: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, že jsem

nahý, a proto jsem se skryl.“ Bůh řekl: „Kdopak ti pověděl, že jsi nahý? Jistě jsi jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst!“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“ Hospodin Bůh (...) řekl člověku: „Protože jsi uposlechl hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst: Zlořečená bude země kvůli tobě (...). Trní a bodláčí ti bude plodit (...). V potu tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do hlíny, vždyt z ní jsi byl vzat. Ano, jsi prach a do prachu se vrátíš!“ (...) Hospodin Bůh udělal člověku a jeho ženě kožené sukně a oblékl je do nich (Gn 2,16-17; 3,6-21).

Tento posvátný text nám ukazuje, jak Bůh zahalil těla těch, kteří se hříchem zbavili roucha milosti. Proto všichni máme povinnost oblékat se slušně, skromně a důstojně. Lidé, kteří se oblékají neslušně, se stávají podnětem k hříchu a jsou odpovědní nejen za vlastní hříchy, ale také za hříchy, kterých se kvůli nim dopouštějí jiní. Myslete na to, že móda, je-li neslušná – a vidíme, že svět bohužel jde touto cestou, jako by se jednalo o zákon – je ďábelským úskokem, lstivou sítí, do které ďábel loví duše tak, jako lovci loví zvěř v lesích a na polích.

Bůh nám nedal oděv jako ozdobu, aby sloužil lidské marnivosti a lehkovážnosti, ale aby byl ochranou proti hříchu a znamením pokání za spáchaný hřích a trestu za něj a aby nám připomínal Boží zákony, které jsme všichni povinni plnit.

Podívejme se nejprve, jak je oděv znamením trestu a pokání za hřích a ochranou proti pokušením. Posvátný text nám říká, že po hříchu se Adam a Eva chtěli zakrýt fíkovými listy, ale Bůh nepokládal tento oděv za dostačující, a proto udělal – praví Písmo svaté – člověku a jeho ženě kožené sukně a oblékl je do nich (Gn 3,21).

Potom se hovoří o trestu a pokání uloženém za spáchaný hřích: *Vykázal ho tedy Hos-*

podin Bůh ze zahrady Edenu, aby obdělával půdu, z níž byl vzat (Gn 3,23). A to dokud se nevrátíš do hlíny, vždyt z ní jsi byl vzat. Ano, jsi prach a do prachu se vrátíš (Gn 3,19). Proto je Bůh potě, co je oděl, vyhnal ze zahrady, když jim předtím uložil jako pokání práci: měli obdělávat zemi, dokud se nevrátí do prachu, z něhož byli vzati, to jest dokud nezemřou.

O svém rozsudku smrti rozhodl sám člověk tím, že zhřešil a neuposlechl Boží příkaz, který ho upozorňoval: *Ze stromu poznání dobra a zla jíst nesmíš, neboť když bys z něho jedl, musíš zemřít* (Gn 2,17). Ano, tvé tělo zemře, protože jsi zhřešil a přestoupil zákon svého Boha. Ale co je ještě horší, tvá duše bude navždy zatracena, jestliže se neobrátiš a nebudeš činit pokání. Zemřeš, jestliže nezměníš svůj život a nevrátíš se k zachovávanému zákonu svého Boha!

Všimněme si však, že Bůh nám neuložil nosit oděv pouze pro tyto dva cíle – jako trest a pokání za naše hříchy, ale určil mu také další úlohy. Kromě toho, že skromný oděv, kterým se máme zakrývat, je obranou proti hříchu, je také rozlišovacím znamením, které nás odlišuje od proudu nemorálnosti a kterým vydáváme světu pravé svědectví o Kristu.

Slouží nám také k tomu, aby připomínal Boží zákony a závaznou povinnost je zachovávat. Pán žádal od svého lidu, aby na svůj oděv umístil konkrétní znamení, která by mu připomínala posvátná přikázání: *Řekneš jim pro jejich pokolení, aby si udělali střípce k cípům svých oděvů a přidělali si k těm střípčům na cípech nit z fialového purpuru. Budete tedy mít střípce a při pohledu na něj si připomenete všechna Hospodinova přikázání. Budete je pak plnit, aniž byste se řídili žádostivostí svých srdcí a svých očí, které vás zaváděly ke smilstvu* (Nm 15,38-39).

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

ORELSKÉ JEDNOTY DIVIŠOV, Kladno a SÁZAVA VÁS ZVOU NA PUTOVÁNÍ STEZKOU SV. PROKOPA V POSÁZAVI

Pěší putování začíná v sobotu 14. května 2005 v 7 hodin ráno před katolickým kostelem na náměstí v Divišově. Půjdeme turistickou trasou z Divišova do Sázavy, kde se poutníci seznámí s posvátnými místy spjatými se sv. Prokopem. Během poutí budeme rozjímat o svatoprokopské tradici. Konec putování v odpolních hodinách. Na požádání možnost přenocovat v Divišově z pátku 13. na sobotu 14. 5. 2005 (s sebou karimatku, spacák). Zdař Bůh!

Zveme všechny zájemce – děti, mládež i dospělé!

Kontaktní osoby - pořadatelé: ses. ThMgr. Dagmar Kovářová, mobil: 731 288 203
br. Lukáš Žalek, mobil: 721 783 789; e-mail: zalek.lukas@post.cz

*Ustal mnich v své těžké práci,
bedra převázal si opět,
berlu s křížem pozved k nebi,
klekl na zem, hlasem velkým
zapěl, až tím skály zněly:
„Hospodine, pomiluj ny.“
Dopěl a pak ještě dlouho
klečel vroucích na modlitbách.
Bouře přešla a skrz otvor
vyražený letem děblů
dívaly se do jeskyně
poprvé snad od stvoření
veliké a zlaté hvězdy.
Tak se Prokop, sluha Boží,
ubytoval na Sázavě.*

(Jaroslav Vrchlický, úryvek z Legendy o sv. Prokopu)

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů Vás zve na přednášku Jiřího Vacka **Drogy – závislost dnešní společnosti**, která se bude konat v **úterý 3. května 2005 v 18 hodin** v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

OBNOVA STARÉ VODY 2005

Letos je to již jedenáctý rok, co vyjíždíme do Vojenského výcvikového prostoru Libavá a pomáháme při obnově památkových objektů zdevastovaného poutního místa. V květnu minulého roku jsme vysadili na 100 stromů do aleje „česko-německého porozumění“ od hlavní cesty kolem kostela až ke zničené Královské studánce. Na podzim jsme vyčistili dno bývalého rybníka a opravili jeho hráz. Rybník chceme v letošním roce napustit a vytvořit tak přírodní zrcadlo pro odraz siluety opraveného barokního kostela.

Jsou zpracovány plány na obnovení kapličky nad pramenem Královské studánky. Nyní bojujeme s „úředním šimlem“ při schvalovacím stavebním řízení, ale věříme, že se to podaří, a do poutě v červenci by měla stát zděná část kaple. Dále budeme pokračovat v udržování prostoru trosk bývalého kláštera, klášterní zahrady, hřbitova a okolí kostela. Čekáme, že i letos přijedou na naše pracovní setkání polští skauti-harceři a také starousedlíci z Německa se svými potomky. Pracovat budeme i mimo níže uvedené hlavní termíny. Budeme realizovat pomocné práce pro stavební firmu od května do července, abychom snížili finanční náklady obnovy kapličky. Rádi uvítáme každou pomocnou ruku. Zajímavé je i to, že dřevořezbáři tvoří repliku sošky sv. Anny, která byla téměř 500 let symbolem tohoto poutního místa. Zmizela po odsunu německého obyvatelstva v roce 1946 a její znovuvyvěcení uskutečnil arcibiskup Jan Graubner 30. 7. při hlavní pouti.

Termíny v roce 2005:

1. 5. den otevřených dveří VVP Libavá – „Bílý kámen“ ● **14. – 15. 5.** obnova Staré Vody – skauti a příznivci ● **9. 6.** setkání „Černých baronů“ – příslušníků PTP z ČR ● **29. 7.** (pátek) večerní světelný průvod a bohoslužba s rodáky ze Staré Vody ● **30. 7.** (sobota) hlavní pouť a vysvěcení sošky sv. Anny (v 10 hod.) ● **31. 7.** (neděle) bohoslužba a pokračování poutě (ve 14 hod.) ● **9. 9.** pouť z Moravského Berouna a bohoslužba (ve 14 hod.) ● **24. – 25. 9.** obnova Staré Vody – skauti a příznivci.
Za skauty 19. střediska Junáka Velký Týnec JUDr. Jan Pečinka, tel.: 585 391 047 nebo 603 190 434.

Liturgická čtení

Neděle 24. 4. – 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 6,1-7
Ž 33(32),1-2.4-5.18-19
Odp.: 22a (*At spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Petr 2,4-9
Ev.: Jan 14,1-12

Pondělí 25. 4. – svátek sv. Marka

1. čt.: 1 Petr 5,5b-14
Ž 89(88),2-3.6-7.16-17
Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 16,15-20

Úterý 26. 4. – ferie

1. čt.: Sk 14,19-28
Ž 145(144),10-11.12-13ab.21
Odp.: srov. 12a (*At tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,27-31a

Středa 27. 4. – ferie

1. čt.: Sk 15,1-6
Ž 122(121),1-2.3-4a.4b-5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,1-8

Čtvrtek 28. 4. – nez. pam. sv. Petra Chanela nebo sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu

1. čt.: Sk 15,7-21
Ž 96(95),1-2a.2b-3.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9-11

Pátek 29. 4. – svátek sv. Kateriny Sienské

1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2
Ž 103(102),1-2.3-4.8-9.13-14.17-18a
Odp.: 1a (*Věleb, duše má, Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 11,25-30

Sobota 30. 4. – nez. pam. sv. Zikmunda nebo sv. Pia V.

1. čt.: Sk 16,1-10
Ž 100(99),1-2.3.5
Odp.: 1 (*Plešejte Hospodinu, všechny země. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,18-21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 4.	PO 25. 4.	ÚT 26. 4.	ST 27. 4.	ČT 28. 4.	PÁ 29. 4.	SO 30. 4.
Antifona	518	1354	518	518	518	1741	518
Žalm	783	783	783	783	783	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	1673	518	518	518	1742	518
Antifony	587	1682	843	858	874	1742	906
Žalmy	813	813	843	858	874	813	906
Kr. čtení a zpěv	587	1682	594	598	601	1743	607
Antifona k Zach. kantiku	588	1354	595	598	601	1355	1356
Prosby	588	1683	595	598	601	1744	607
Záv. modlitba	588	1354	595	599	1355	1355	1356
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	589	1684	596	599	602	1745	608
Záv. modlitba	588	1354	595	599	602	1355	608
Nešpory:							
Hymnus	517	517	1685	517	517	1746	517
Antifony	585	590	1685	853	868	884	609
Žalmy	808	823	1678	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	586	590	1686	596	600	603	609
Ant. ke kant. P. M.	586	590	1354	597	600	603	610
Prosby	586	590	1686	597	600	603	1750
Záv. modlitba	588	588	1354	595	599	1355	612
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

JAN PAVEL II. - LITERATURA

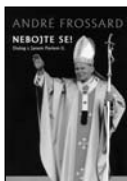
NEBOJTE SE! (Dialog s Janem Pavlem II.)

André Frossard

Papež Jan Pavel II. odpovídá na asi sedmdesát otázek známého francouzského novináře. Nevyhnul se odpovědi na žádnou z nich. Kdo hledá správný směr svého křesťanského smýšlení, může se s důvěrou začít do papežova poselství. Své odpovědi zde najdou i ti, kdo chtějí lépe pochopit význam křesťanství v dějinách i v současnosti.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 288 stran

MIMOŘÁDNÁ SLEVA ze 190 Kč na 120 Kč!

ti v Polsku i ve světě v průběhu jednotlivých let zařazuje papežův život do historického kontextu. Vytisknuto na křídovém papíře.

Ottovo nakladatelství, s. r. o., váz., 290x230 mm, 160 stran, 349 Kč

ŘÍMSKÝ TRIPTYCH

(Duchovní závěť Jana Pavla II.)

Jan Pavel II.

Skutečnost stvoření, jeho krása a dynamika – to je téma první části Římského triptychu. „Počátek“ je centrem druhé části, jejíž epilog je kontemplací posledního soudu. Třetí část Triptychu mluví o cestě Abraháma a Izáka na horu Moria, na horu oběti, bezvýhradného darování. Stoupání na horu představuje poslední a rozhodující etapu Abrahámovy pouti, započaté ve chvíli, kdy opustil svou vlast, chaldejský Ur. Je to zásadní fáze výstupu na vrchol, cesta proti proudu, směrem k prameni, který je zároveň cílem. Dává se zde poznat Bůh, který obětuje sám sebe, který je zároveň počátkem, cestou i cílem.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 165x152 mm, 96 stran, 189 Kč

VSTAŇTE, POJĎME!

Jan Pavel II.

Vzpomínky Svatého otce na jeho krakovské působení. Kniha nabízí nejen obraz polské společnosti přelomu 50. a 60. let, ale zejména otevřený pohled do srdce Jana Pavla II. Mnoho postojů a názorů pozdějšího papeže se zrodilo právě už tehdy v Krakově.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 136 stran, 179 Kč

RŮŽENEC PODLE JANA PAVLA II.

S DVACETI TAJEMSTVÍMI

Modlitební příručka obsahující krátké meditativní texty z Písma svatého a z Katechismu katolické církve. Obsahuje také základní informace o modlitbě růžence, texty jednotlivých modliteb a loretánské litanie. Vyšlo s církevním schválením Arcibiskupství pražského. Vytisknuto na křídovém papíře.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 64 stran, 59 Kč

JAN PAVEL II. (Kronika neobyčejného života)

Podrobná, bohatě ilustrovaná kronika životního příběhu papeže Jana Pavla II. zachycuje období od narození v roce 1920 až po oslavy milénia v roce 2000. Chronologické shrnutí zásadních událostí.

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1